

Emlékezzünk, és ne felejtsünk!

58 éve volt a Nőtüntetés

A történelmet a győztesek a saját érdekeiknek megfelelően írják. Van, hogy meghamisítják, van, hogy igyekeznek kitörölni a bátrakat, a hősokeket az emlékezetünkből. Ezért szükséges újra meg újra emlékeznünk, hogy ne felejtsünk! Az utánunk jövő nemzedékek pedig tudjanak róla.

A szabadságukért küzdő magyar emberek emlékezni akartak, és nem felejteni. 1956. december 4-re Nőtüntetést szerveztek a Hősök terére. Anyák, feleségek kezükben virággal, karjukon gyerekekkel vonultak, hogy a virágokat elhelyezék az ismeretlen katona sírjára, és kitűzzék a forradalom nemzetiszínű lyukas zászlaját. A néma tüntetést a szovjet karhatalom oszlatta fel. A Szabadság téren az USA Nagykövetségénél újabb tüntetésre került sor, amelynek szintén a karhatalom beavatkozása vetett véget.

A Munkástanácsok részéről a nőtüntetés ötlete is hasonló megfontolásból született november 4-e hó fordulójára, december 4-re, mint a november 23-i néma tüntetés, mely október 23-ára emlékeztetett.

„Az Oktogonról a Hősök terére vonultak egy szál virággal, amit nők, anyák, terhes asszonyok, öregasszonyok vittek az elesett hősök emlékére. De ennyire irtóztos középkorban nem tudunk gondolkodni, hogy képesek beléjük lőni.” – mondta Obersovszky Gyula a vele készült interjúban.

„December negyedikén én a nőtüntetésen már ott voltam. Ez a Hősök terén kezdődött, és onnan az Amerikai Követségre mentünk a város különböző pontjainak érintésével. Astoria, Rákóczi út. A Körúton mentünk végig fekete zászlókkal, koszorúkkal. En negyedikén bent voltam a küldöttséggel az Amerikai Követségen. Átadtunk egy petíciót, hogy szeretnénk, ha ENSZ delegáció jönne Magyarországra. Engedjék őket leszállni. Ők ugyanis itt voltak, de a légtérből visszafordították az ENSZ repülőgépet. Jöjjenek be, és nézzék meg, hány halott van a városban a tereken eltemetve, és hogy néz ki Budapest. Talán még rosszabbul néztünk ki 56-ban, mint 45-ben. Nem sok differencia volt a város elpusztításában. Amikor kijöttünk a követségről, felálltam egy padra, és kihir-

dettem, hogy átvették az üzenetünket, és intézkedni fognak, és továbbítják az ENSZ-nek a kérésünket.” (Részlet Sebestyén Máriával készült interjúból)**

Másnap dél körül több száz asszony vonult a Március 15-e térre, hogy virágokat helyezzenek el a Petőfi szobornál. A szovjet páncélosok és gyalogság megakadályozta, hogy a térre érjenek. Délután újabb tüntetés volt a Szabadság téren 2-3 ezer ember részvételével. K. Menon is a térre ment. Láthatta, amint a karhatalom széteszlatta őket, és 39 tüntetőt letartóztatnak.

„... Háromnegyed tizenkettőkor, amikor odaértem a Petőfi szoborhoz, már körbe volt véve páncélaulókkal, páncélosokkal a tér. Az utcákból özönlöttek az asszonyok. Végül sikerült a Vörösmarty téren összejönnünk. Még egyszer ki akartunk menni a Hősök terére, de már a Szovjet Követségénél lezárták az Andrassy utat.

Ott volt az a szép kis jelenet, hogy az orosz katonák felémelték a védtelen asszonyokat, ketten egy asszonyt, és a földhöz vagdosták őket. Egyszerűen kettesével az oroszok katonák elkaptak egy-egy asszonyt és a földhöz csapták. Mivel többükkel ez történt, mondtuk gyorsan forduljunk el, mert ezt tovább nem bírjuk. A Szovjet Követség előtt ugye rengeteg tank volt. Megfordultunk, és mentünk újra az Amerikai Követség elé.

A követségénél jött valaki és mondta, hogy kint a Margitszigeti Nagyszállóban van a Indiai Követségről valaki, pontosabban K.Sz. Menon (India moszkvai nagykövete). Volt ott egy motoros. Fölpattantam a motorra, rohantunk ki a Nagyszállóba. Mondtam, hogy az Indiai Követségről lévő férfival szeretnék beszélni. Jött egy tolmács, és beszéltem vele. Mondtam, hogy nagyon szépen megkérem, hogy jöjjön el, és nézze meg, hogy mi van az Amerikai Követség előtt, és tegyen jelentést a Krisna Menonnak. Ott, ahol már a TV van és a Zoltán utcánál végig ott voltak félkör alakban a szovjet tankok és a páncélaulók. Készenlétben voltak, és megindultak a tömeg felé. Én a diplomáciai gépkocsival jöttem vissza. Elmondtam, ki ül a gépkocsiban, és hogy értesíteni fogja az ENSZ főtitkárát, hogy mi van Pesten. Ekkor már elindultak a páncélosok az asszonyok felé. Én a kocsí lépcsőjén állva

üvöltöttem, hogy mindenki meneküljön! ...” (Részlet Sebestyén Máriával készült interjúból)**

„A Nőtüntetést követően az Amerikai Követség előtt nagy tömeg gyűlt össze a téren. Segítséget követeltünk. De orosz tankok jöttek déli irányból és egyszerűen mintha agyon akarták volna taposni a tömeget. Többször utat adtunk nekik. Körbe mentek a téren. De a nép megint csak odament az Amerikai Követség elé. A tankok jöttek vissza. Több százan lefeküdtünk az úttestre, hogy ne tudjanak továbbmenni. Vagy ha nemek, tapossanak el. Az orosz tankok eljöttek egészen szorosan mellénk. Már ugráltak fel, mert úgy nézett ki, hogy gátlástalanul végigmennének a földön fekvő embereken. A követségről valaki kijött az erkélyre, mondott valamit, de sok értelme nem volt.

Aznapi tüntetésünk az Angol Követség előtt is. Oda is utánunk jöttek az orosz tankok, de csak egy állt be szemben a követségi bejárattal. Az orosz tank annyira lengette az ágyúcsövét, hogy elsodorta az embereket. Rákapaszkodtunk, felugrottunk rá, mert máskülönben eltaposott volna.” (Részlet Bogár Gyulával készült interjúból)**

Ezt követően már nyíltan támadt a hatalom – provokációk és véres megtorlások követték egymást.

December 5-én kormányhatározattal elrendelték a forradalmi bizottságok és más hasonló elnevezésű szervek megszüntetését. Este 200 értelmiségi és munkástanács-tagot tartóztattak le.

Megjelent az „Ellenforradalmi erők a magyar októberi eseményekben” címmel az első fehér könyv, mely a szovjet és magyar pártvezetők érdekeinek megfelelően meghamisítva, valótlanul tárja az olvasók elé a történeteket. Ezekben a fehér könyvekben több fotót grafikus beszúrásokkal meghamisítottak. Ezt a mai szemlélnőnek könnyű észrevennie.

A kormány maga mellett tudva a szovjeteket és a karhatalmat, provokatív, erőszakos támadásokba lendült. December 6-án főváros több pontján, és 8-án Salgótarjánban, majd ezt követően vidéki városokban és településeken.

Orbán Éva

**A teljes interjú az Igazságot '56-nak 1-3. c. kötetben találhatóak. Nemzeti InternetFigyelő (NIF)

Bogár László:

Washingtoni konszenzus

– Hazánk kifosztásának útja –

A bejövő százezer dollár értékű külföldi tőke az elmúlt huszonöt év során közel harmincmilliárd dollárral több profitot vitt ki az országból, mint amennyi adót és bért hazánkban fizetett

A világot uraló globális hatalmi rend kialakulásának fontos mérföldköve az 1989 novemberében lezajlott konferencia.

A világot uraló globális hatalmi rend kialakulásának fontos mérföldköve az az 1989 novemberében lezajlott konferencia, amelyet Washingtonban rendeztek meg, az Institute for International Economics nevű tekintélyes amerikai kutatóintézet szervezésében, és a Nemzetközi Valutaalap (IMF) székházában. A konferencia anyagának közzétételére ugyan csak a következő évben került sor, de már az ülés befejezése után hatalmas nyilvánosságot kaptak az ott megfogalmazódó elvek, ajánlások. Ezek „washingtoni konszenzus”-ként ismert elvek azóta is éles viták tárgyát képezik, és meghatározók az elmúlt negyedszázad neoliberális térnyerésének kapcsán. Sajátos szimbolikát kölcsönzött a konferenciának, hogy éppen a zárónap éjszakáján „omlott le” a berlini fal. A konferencia eredetileg a latin-amerikai országok súlyos adósságválságára próbált választ keresni. Az volt az alapvető célja, hogy olyan stratégiai szintű ajánlásokat fogalmazzon meg, amelyek biztosítékot nyújthatnak a hasonló válságok elkerülésére, és ezeket az országokat a sikeres és kiegyensúlyozott fejlődésre épülő pályára állíthatják.

A konszenzus tényleges hatása azonban messze túlnőtt ezeken a célokon, és végül is mindmáig szóló globális stratégiaként működik, amely főképp a közép- és kelet-európai országok számára vált döntő je-

lentőségűvé. E globális stratégia valóságos céljait éppen az a hármasszó fejezi ki, amelynek következetes alkalmazása okozta/okozza a kelet-európai rendszerváltások súlyos kudarcát. Ez a fejlemény annyira nyilvánvaló ma már, hogy legutóbbi globális jelentésében már az IMF is világossá tette, Kelet- és Közép-Európa az elmúlt negyedszázad során nem közeledett, hanem távolodott a Nyugat gazdag centrum-országainak társadalmi-gazdasági teljesítménymutatóitól, és a közeledésnek egyelőre esélye sincs.

A konszenzus hármasszója a „liberalizálj, deregulálj, privatizálj” parancsait foglalja össze. A liberalizálás és a privatizálás aligha igényel magyarázatot, a „deregulálás” azonban talán igen. Nos, ez a szintén latin eredetű szó arra utal, hogy az állam, ne csak a tulajdonosi szerepéről mondjon le – a privatizáció nyomán –, de minimalizálja a szabályozó szerepét is, tehát ne csak tulajdonosként, hanem szabályozóként is „vonuljon ki a gazdaságból” ahogyan azt a születőben lévő SZDSZ már akkor harsányan követelte. Sőt, lehetőleg semmiféle szabályozással ne korlátozza szegény globális tőkét, hisz ez csak „rontja” a piac, mint „tökéletes önszabályozó” rendszer hatékonyságát.

Ne szépítsük tehát, a washingtoni konszenzus nevű kezdeményezés valójában egy világméretű „államellenes összeesküvés” volt, ha nem is teljesen a megszokott büntetőjogi értelemben. Ebből az is kitűnik, hogy leginkább arra szolgált, hogy nagy erejű véleményhatalmi segítséget nyújtson azoknak a belső kollaboránsoknak, mint amilyen az SZDSZ is volt, akik ugrásra készen várták a lokális értékmérők kifosztásának kezdetét jelző „sípszót”.

A liberalizálás általános jelszója főként azt próbálta elősegíteni, hogy Kelet- és Közép-Európa gyanútlan társadalmi valójában elhiggyék azt, hogy a piaci folyamatok teljes „felszabadítása” az ő érdeküket szolgálja. Holott logikailag könnyű belátni, hogy a piac „szabadsága” éppen a legnagyobb kezdeti elő-

nyökkel rendelkező szereplők esélyeit fogja még inkább növelni, tehát éppen a verseny, a „szabad piac” ellen hat, és olyan monopóliumok megerősödését hozza magával, amelyek Kelet- és Közép-Európa országaiban a „szocializmus” állami monopóliumainál is nagyobb pusztítást vittek végbe. Vagyis a jelszó elterjesztése mögött valójában az a szándék húzódott meg, hogy a globalitás kényszerítő-hatalmi eszközeként működtetett transznacionális vállalatok minél gyorsabban átvégyék a teljes ellenőrzést a nemzetgazdaságok értékterei felett. És Magyarországon valóban ez is történt. A pénzügyi, banki, biztosítási, kereskedelmi, energetikai, távközlési, közlekedési, közműhálózataink meghatározó része a globális pénzhatalmi rendszer ellenőrzése alá került. Mindez öngerjesztő örvénylésként működik, hisz a leginkább neki kedvező liberalizálás a legnagyobb globális szereplők befolyását nemcsak egyszerűen tovább növeli, hanem egyúttal azt is lehetővé teszi számukra, hogy a potenciális versenytársaikat kiszorítsák, megsemmisítsék.

A bejövő százezer dollár értékű külföldi tőke ennek nyomán az elmúlt huszonöt év során közel harmincmilliárd dollárral több profitot vitt ki az országból, mint amennyi adót és bért hazánkban fizettek, vagyis „hozam helyett viszem” alapon nem növelte, hanem csökkentette a nemzeti vagyónkat. A gazdasági növekedés éves átlaga ezalatt a huszonöt év alatt az egy százalékot sem érte el, holott a tőkebevonás hivatkozási alapja éppen az volt, hogy ez majd gyorsítja a gazdasági növekedést. A munkahelyek száma másfél millióval csökkent, a reálbérek a hetvenes évek végének szintjére süllyedtek. Nagyjából ennyi a „liberalizálj, deregulálj, privatizálj” gyászos következménye. A 2010 óta zajló „szabadságharc” fő célja éppen az, hogy erről az önmegsemmisítő pályáról leterítse az országot.

MHO

